

можеше още да се омъжи. Бе млада. А още не бе изрекла калугерски обет.

Тъжна усмивка се изписа по бледото постническо лице на Францисканката. Женихи... За нея имаше вече само един жених — Исус Христос.

Старата болка, мъката по покойния Лудвиг, отново прониза сърцето ѝ — неутешимо, неизцелимо.

И третото писмо отиде при първите две.

3.

Първата мисъл на Анна бе:

— Слава Богу!

И тя се спусна да прегърне дъщеря си, в порив на сърдечна майчинска радост, сякаш я бе спасила от грозна напаст, сякаш за втори път ѝ бе дала живот.

Елена изгледа очудена царицата, но като видя как лицето ѝ свети в лъчист възторг и тя се засмя:

— И мене не ми се ходеше при латините, мамо!

Тя отпусна детското си сърдчице в облекчителна въздишка.

Ала още в следния миг Анна се вцепени в смръзваща болка: тъй тежка бе обидата, която нанасяха на семейството им, тъй дръзка надменността, с която отхвърляха детето ѝ...

Нима Жан дьо Бриен и Беренгария не знаеха какво значи да бъде пренебрегнато чедото им, нима бяха леко понесли равнодушието, с което Фридрих ~~Втори~~ ^{II} бе изгонил дъщеря им Иоланта... А сега, за да издигнат в почит малката им дъщеря Мария, те не се стесняваха да обидят дъщерята на ~~българския~~ ^{българския} император... Анна се послуша с неспокойно сърце в тревожните стъпки, които отекваха от съседната стая. От както се бе завърнал, Асен неспирно размисляше, претегляше значението на бъдещите си действия, измерваше величината на последствията им. Най-сетне стъпките спряха. Той се яви на прага.

— Отивам.